

PENELOPI VORD
VAJ KILAND

*Tetovaža
na srcu*

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Penelope Ward, Vi Keeland

THE RULES OF DATING

Copyright © 2022 THE RULES OF DATING by Vi
Keeland & Penelope Ward

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Tetovaža
na srcu*

Poglavlje 1

Bili

„Sranje.“ Moj mobilni telefon ponovo nije davao znake života.

Pogledala sam po Kejdenovoj kuhinji u potrazi za punjačem. Obično je stajao na pultu, ali danas nije bio tu. Zato sam krenula u kupatilo u kojem se Kejden upravo tuširao da pitam gde ga je ostavio. Usput sam primetila da se njegov telefon puni na noćnom stočiću. Videla sam da se potpuno napunio, izvukla kabl i stavila svoj telefon na punjenje. Onda je njegov mobilni zazujao i pojavilo se obaveštenje od *Tindera*.

Srce mi je potonulo.

Zašto bi Kejden stigao obaveštenje od *Tindera*? Naravno, upoznali smo se preko tog internet servisa pre nekoliko meseci i još uvek sam imala njihovu aplikaciju na svom telefonu, ali prestala su da mi stižu obaveštenja čim sam privremeno deaktivirala nalog. Trebalo je da Kejdenov i moj odnos bude ekskluzivan.

Možda mu je poslao poruku neko s kim je razgovarao pre no što smo se nas dvoje upoznali? Želela sam da ignorišem obaveštenje i da svom momku potpuno verujem. Ali pređašnja iskustva nisu mi to dozvolila. Opekla sam se ranije... *žestoko*. I

umesto da budem dobra devojka koja ima poverenja, oslušnula sam da li se i dalje čuje mlaz vode i onda upisala njegovu šifru – 6969. Nasmejala sam se kad sam jednom prilikom videla da je upisuje. Ali možda je to trebalo da bude znak za uzbunu, mera njegove zrelosti u odnosima i ljubavnim vezama.

Našla sam u aplikaciji gomilu poruka, otvorila sam onu označenu kao novu.

Katrina: I ja jedva čekam da se upoznamo.

To su pratila tri neukusna emotikona: usne u poljupcu, srce i čaša za koktele. Pogledala sam ostale poruke i videla da su već neko vreme u kontaktu, a poslednju poruku Kejden joj je poslao pre samo pola sata. Srce je počelo da galopira. Došlo mi je da odmarširam pod tuš i da udavim skota. Ali umesto toga nastavila sam da prelistavam poruke. Pripalo mi je muka dok sam čitala beskrajan niz njegovih konverzacija. Samo poslednje nedelje drkadžija se dopisivao sa dvanaest devojaka. I da je samo jedna bilo bi dovoljno loše, a *dvanaest*...? Onda sam primetila sliku na njegovom profilu. Nešto mi je tu bilo poznato. Uvećala sam je da bolje pogledam i shvatila u čemu je stvar. Ja sam je snimila! Kreten me je isekao i izbacio iz kadra.

Tako me je oblila vrućina da sam imala osećaj da mi para izlazi na uši. I da se to desi baš danas. Na Kejdenov rođendan. Zatvorila sam radnju pre kraja popodnevnog smene i požurila kući da mu spremim kolače pre no što sam došla ovamo.

Kao prvo, *nikad ne opasujem kecelju*. A svakako *nikad* nisam salon zatvorila pre kraja radnog vremena.

Takođe sam dve nedelje posvetila poklonu za njega – skici za tetovažu kojom je želeo da ga iznenadim. Znete li koliko je stresno pripremati dizajn za čoveka koji ne daje ni najmanji nagoveštaj onoga što želi dok to ne bude trajno urezano na njegovoj koži?

Grrrr. Došlo mi je da zavrištim.

Ali nisam to uradila. Umesto toga duboko sam udahnula, zažmurila i polako izbrojala do deset. Kad sam završila s

brojanjem, nisam se osećala nimalo bolje. Definitivno sam i dalje htela da Kejdenu otkinem glavu. Ali u tom trenutku sinulo mi je da postoje nešto pored dreke i vriske što bi mi popravilo raspoloženje. A to je *osveta*.

I tako sam skovala plan. Prvo sam napisala poruku ženi s kojom se dopisivao. Onda sam poruku prekopirala i poslala je i ostalim sirotim naivnim devojkama s kojima je ćaskao. Kad sam s tim završila, vratila sam mu telefon na punjenje. No, šta ako dame odgovore na moju poruku? Neizostavno bi se javila obaveštenja i to bi ga upozorilo na ono što se sprema.

Nisam smela to da dopustim, tako da sam unela manje izmene u plan. Uzela sam njegov mobilni, digla ruku visoko i razbila prokletinju o ivicu noćnog stočića. Nakon toga, telefon nije više bio uključen i morala sam da priznam da me je džinovska napuklina na ekranu beskrajno oraspoložila.

Kad je Kejden izašao iz kupatila samo dva minuta kasnije, srce mi je i dalje divlje tuklo. A ipak tačno sam znala šta treba da uradim da bi mi ovo pošlo za rukom. Isturivši donju usnu sakrila sam telefon iza leđa i ponudila najbolju verziju durenja slatkog kućenceta.

„Šećeru, tako mi je žao. Slučajno sam nešto slomila. Osećam se grozno.“

Imao je beli peškir omotan oko struka a drugim je brisao kosu. „Ništa strašno. Šta si slomila.“

Pokazala sam mu telefon. „Tvoj mobilni.“

Lice mu se izdužilo. „Oh, sranje. Kako se to desilo? Izgleda kao da ga je neko kamenom razbio.“

Ne baš. Ali blizu si... „Prava sam šeprtlja. Čula sam kako zvoni iz druge sobe, dotrčala da ga uzmem i da ti ga odnesem. Žao bi mi bilo da propustiš poziv sa rođendanskim čestitanjima. Ali na putu do kupatila, saplela sam se i pala preko ivice kreveta. Telefon je izvukao deblji kraj. Izvini. Kupiću ti novi ekran kasnije kad završimo ono što smo planirali kod mene u ateljeu.“ *Ili kad se pakao zaledi...*

„Imam Eplovu garanciju, ne brini više zbog toga.“

Da, a nisam se ni brinula...

Sat kasnije stigli smo do moje radnje za tetovažu. Otkazala sam sve sastanke za to veče da bih mogla bez ometanja da radim na Kejdenovom rođendanskom poklonu. Nažalost, umetničko delo koje sam pripremila – seksi pinap devojka za koju sam bila sigurna da će mu se dopasti – moglo je biti moj dosad najbolji rad. Petkom uveče bi u normalnim okolnostima bilo mnogo posla u *Bili Inku*, ja i barem još jedan umetnik radili bismo do ponoći. Ali pošto sam svima dala slobodno veče, tu je bila samo moja recepcionistkinja Džastin.

„Zdravo, ljudi.“ Nasmešila se. „Srećan rođendan, Kejdene!“

„Hvala.“

„Da li ti je Bili dozvolila da gvirneš na svoje buduće remek-delo?“

Kejden je odmahnuo glavom. „Hteo bih da to bude iznenađenje.“

Džastin je položila bradu na ruke, sanjivog pogleda. „Tako je romantično što dopuštaš devojci da ti na neviđeno uradi tetovažu.“

S groktajem sam se nasmejala. Morala sam to da prikrijem lažnim kašljanjem. Bilo je svakako romantično, a u ovom slučaju i *stvarno glupo*.

Još jednom sam se nakašljala. „Džastin, znam da sam ti rekla da možeš da odeš posle šest, no da li bi mogla da oстане još malo? Spremam...“, nasmešila sam se Kejdeni. „Jedno iznenađenje. U stvari, biće ih više.“

Idiot je zasijao.

„Naravno“, rekla je Džastin. „Nema problema. Mogu da ostanem dogod sam ti potrebna.“

„Hvala ti. Čekaj samo da smestim slavljenika i vratiću se da ti kažem šta se dešava.“

Povela sam Kejdena pozadi, rekla mu da se raskomoti u stolici. Onda sam pustila muziku – malo glasnije nego obično

da ne bi čuo šta se dešava kod recepcije – podarila mu sladak osmeh i rekla da počinjemo za nekoliko minuta.

Brzo sam se vratila do Džastin. „Slušaj...“, ugrizla sam usnu, obraćajući joj se. „Nadam se da si raspoložena za malo nevaljalstvo.“

Nacerila se. „Znaš da sam uvek za to raspoložena. Šta si ovoga puta smislila?“

Tihim glasom ispričala sam joj šta sam otkrila u Kejdenovom telefonu. Toliko je zinula da joj je vilica bila na podu i pre onog najgoreg dela. „I sve sam ih pozvala na piće večeras.“

Čelo joj se naboralo. „Koga to?“

„Žene s kojima se povezao preko *Tindera*.“

„Pozvala si ih sve?“

„Svih dvanaest. Ne znam koliko njih će se pojaviti, ali rekla sam im da dođu ovamo na sastanak sa mnom. To jest, ne sa mnom, uzevši u obzir da sam govorila u Kejdenovo ime, ali shvataš šta hoću da kažem.“

Džastin je iskolačila oči. „Dvanaest žena sa *Tindera* dolaze ovamo da se upoznaju sa Kejdenom?“

Klimnula sam glavom. „Rekla sam im da sutra treba da mu se uradi tetovaža kao rođendanski poklon i da želi da mu pomognu u izboru likovnih motiva pre no što odu na piće.“

Džastin je dlanom pokrila usta. „Oh, bože. Šta ćeš da radiš kad se pojave?“

„Ostalo je par sati do njihovog dolaska. Nadam da ću završiti s poslom do tada. Izvešću ga i otkriću i njima i njemu njegovu novi tatu.“

Džastin se namrštila. „Ona skica je čarobna. Previše je dobra za tog prevrtljivog, lažljivog drkoša.“

Nasmešila sam se. „Oh, to je ono drugo što sam htela da ti kažem – došlo je do male izmene rođendanske tetovaže. Zanima me tvoje mišljenje o novom rešenju.“

Oči su joj zasijale. „Daj da vidim.“

Izvadila sam telefon i upisala pojam u polje za pretraživanje pre no što sam okrenula ekran Džastin.

„Volela bih da mu istetoviram ovo.“

Obrve su joj se skupile a onda je razrogačila oči. „Istetoviraćeš *Tinderov* logo Kejdenu?“

Nacerila sam se. „Rekao je da sama izaberem...“

Džastin je prsla u smeh. „Luda si, jebote. Sviđa mi se beskrajno! Pusti me da sve to snimim. Postaće hit na internetu.“

„To se mora postaviti na društvene mreže za opšte dobro. Možda će posle toga drugi muškarci bolje razmisliti pre no što se upuste u prevare.“

„Šta da kažem onim ženama kad dođu?“

„To će biti malo nezgodno. Ne smemo im dati priliku da porazgovaraju. Daj svakoj knjigu sa tetovažama. Reci im da je Kejden javio da će zakasniti nekoliko minuta, neka pogledaju šta je u ponudi i nađu ono što im se sviđa. Imamo barem tuce zbirki radova. Ali moraćeš da budeš diskretna jer je recepcija blizu čekaonice.“

„Snaći ću se.“ Odmahnula je glavom i otpuhnula. „Ovo će imati legendarne razmere.“

Klimnula sam glavom. „Oh, da, biće to nešto posebno.“

* * *

Kejden je *zaspao*.

Bilo je to smešno, u stvari. Mušterije bi ponekad zadremale u stolicima, ali obično bi to bile dame koje su popile zanaks da smire živce pred prvu tetovažu. Nije mi palo na pamet da bi slavljenik mogao utonuti u san. Mada moram reći da sam bila zahvalna zbog toga.

Kad sam pritisnula pedalu na početku, spustio je slobodnu ruku na moju butinu. Uspela sam da je sklonim, rekavši mu da mora da ostane u istoj pozi. Ali zabrinulo me je što bih mogla da ga tresnem po nosu kad mu sledeći put ruka dođe do mog

dupeta. Osim toga, njegova dremka olakšala mi je posao jer nije pratio svaki moj pokret. Nisam morala da razmišljam da li će u ogledalu videti šta radim. Uspela sam čak da mu stavim flaster pre no što je počeo da se meškolji.

Poslednjih dvadeset minuta Džastin mi je slala poruke iz lobija da bih bila u toku s onim što se tamo dešava. *Osam* žena se pojavilo. Sedele su na deset metara od nas s druge strane vrata ateljea i čekale da upoznaju zgodnog muškarca s *Tindera*. Kunem se imala sam osećaj kao da mi struja teče kroz telo. Morala sam duboko da udahnem pre no što sam probudila lepog princa.

„Hej.“ Namestila sam svoj najbolji lažni osmeh i prodrimala Kejdena po ramenu. „Uspavanko, vreme je za ustajanje.“

Trepnuo je i otvorio oči. Na nekoliko otkucaja srca izgledao je izgubljeno, onda je podigao glavu i pogledao preko ramena. „Sranje, zaspa sam?“

„Da.“

„Koliko sam dremao?“

„Oh... sat-dva možda.“

Provukao je prstima kroz kosu. „Već si završila?“

„Aha, jedva čekam da vidiš.“

Uspravio se u stolici. „Nije trebalo da stavljaš flaster.“

„Htela sam da još malo sačekamo sa iznenađenjem. Džastin je još tu, zamolila sam je da snimi taj veliki trenutak. *Tako da mogu da gledam tvoju zapanjenost kad god poželim.*“

„U redu.“ Nasmešio se. „Hvala, dušo.“

„Bilo mi je zadovoljstvo, *veruj mi.*“

Srce mi je rikošetiralo kad sam krenula prema lobiju. Kejden me je pratio. Onog trena kad sam otvorila vrata Džastin je skočila sa svog mesta i preprečila mi put. „Imamo mušteriju. Pravu mušteriju“, prosiktala je. „Pokušala sam da ga se otarasim.“

Pogledala sam i videla iza nje momka u odelu sa olabavljenom kravatom kako stoji kod njenog stola. Izgledao je nekako kao zgodni, slatki narkić. *Bože, samo da nije policajac.* Iza njega, većinu stolica zauzele su žene i sve su gledale ka nama. Jedna se

nasmešila i ustala. Nije bilo šanse da odložim eksploziju koja se spremala. Siroti, zalutali momak videće mnogo više no što je očekivao.

Kejden je pogledao momka kod pulta i žene u lobiju. „Mislilo sam da si zatvorila radnju za večeras, dušo?“

„Pozvala sam par prijatelja na veliku premijeru.“ Uхватivši ga za ruku, duboko sam udahnula i povukla ga u lobi. Kad sam se našla u centru prostorije dok su sve oči bile uprte u mene, kolena su počela da mi klecaju. Kejden je odmerio okupljene žene, pogled mu se zadržao na plavuši koje se izgleda prisetio. Ovo će se urušiti samo u sebe ako ne povučem okidač.

Nakašljala sam se.

„Drage dame, ovo je moj momak, Kejden. Danas mu je rođendan i htela sam da uradim nešto posebno za njega. Pošto imamo divan odnos i beskrajno puno poverenja, dopustio mi je da izaberem tatu koji će doveka krasiti njegovo telo. Nije još video, no mislim da ćete se složiti da je to najprikladnija tetovaža za njega.“

Ruka mi je drhtala kad sam skinula flaster sa Kejdenovog bicepsa. Nakon toga nije više bilo povratka. Džinovski znak s plamičkom bio je dvadeset santimetara dug i dvadeset santimetara širok – nije se mogao prevideti ni sa drugog kraja ulice. Sve što je nastupilo posle toga odvijalo se kao u usporenim snimku.

Kejden je spustio pogled. Lice mu je naborala zbunjenost. „Šta je ovo?“

Jedna od *Tinder* dama pokrila je dlanom usta. „Oh, bože. To je logo *Tindera*. Ne mogu da verujem! Da li se ovo stvarno događa?“

Kejden je ispružio ruku da bolje pogleda. „Jebote, šta je ovo, Bili?“

Podbočila sam se. „Nemoj ti meni, jebote Bili!“ Mahnula sam rukom pokazujući po prostoriji. „Zar ne prepoznaješ nijednu od ovih žena?“

Prelazio je pogledom po lobiju... od lica do lica. Kad je stigao do treće žene, oči su mu zažagrole, trepnuo je nekoliko

puta. Onda mu je pogled strelovito poleteo po okupljenim damama sa novim razumevanjem. Zažmurio je. „Šta si to dokurca uradila?“

„Šta sam ja uradila?“, ciknula sam. „Da vidimo. Spremila sam ti večeru kad si ostao do kasno na poslu. Masirala sam ti leđa kad si imao težak dan na terenu. Čak sam dočekala tvog brata na aerodromu kad je došao u posetu. Verovala sam ti kad si rekao da *želiš ozbiljnu vezu i da si se zaljubio u mene.*“

Kejden je pružio ruke ka meni. Odmakla sam se dva koraka i podigle ruke. „Da se nisi usudio da me dodirneš.“

„Objasniću ti.“

Iz nekog razloga to me je još više ražestilo. Kao da bi njegovo ponašanje moglo nekako da se objasni i opravda. Tu sam izgubila prisebnost. Pokazujući na vrata, zavrištala sam iz sve snage. „Gubi se odavde! Jebote!“

Obraćala sam se Kejdenu, a ipak je jedna od žena skočila ka vratima i praktično pala, izjurivši na ulicu.

„Dobro.“ Klimnula sam glavom. „To je bilo pametno. A sad svi vi marš napolje iz moje radnje! Ovog tren!“

Da sam bila pri sebi možda bih se i nasmejala sceni koja je usledila. Dva metra visoki istetovirani muškarac od sto kila poleteo je ka vratima – bežeći od metar i pedeset i nešto lude žene koja mu je upravo istetovirala ogroman *Tinderov* ružičasti plamen na mišici. Toliko je žurio da je umalo oborio nekoliko *Tinder* kučki da bi se domogao vrata.

Kad se i poslednja od njih našla na ulici, zatvorila sam vrata, zažmurila, trudeći se da se smirim.

Onda sam naglo otvorila oči kad se javio muški glas.

„Uh... pretpostavljam da nije zgodan trenutak“, rekao je slatki narkiđ, jedina osoba pored Džastin koja je ostala u radnji.

„Da, verovatno nije“, promrmljala je Džastin. „Dodite neki drugi dan.“

Ali pukla sam i trebaće mi mnogo više od Kejdenovog bekstva da me ponovo sastavi. Zamarširala sam ka pultu sa

ludačkim osmehom. „Ne, nemoj da ideš. Šta bi voleo da ti istetoviram?“ Glas mi je bio jezivo miran. A takođe, iz nekog razloga, nisam više treptala.

Izgledao je pomalo nervozno. „Uh... ne znam tačno.“

Nakrivila sam glavu. „Ne znaš? Dajte da ti pomognem. Gde nalaziš žene koje krešeš svojoj devojci iza leđa? Da li bi ti odgovarao *Bamble* logo?“ Digla sam prst. „Ili možda *Mnogo je riba u moru*? To je nekako baš slatko. Raznobojne male ribe? Ili možda Hindž? Mogu da ti zvekнем H za petnaest, u vrh glave dvadeset minuta.“

Siroti momak je zurio u mene.

Stavila sam ruke na kukove. „Pa, za šta si se odlučio? Nemam ceo dan.“

Primetila sam da drži papirić u ruci. I kao da je na njemu neka sličica. Otrgla sam mu papirić i počela manijački da se smejem. „Ruža. *Jebote*. Ima li većeg klišea? Mora da već imaš simbol beskraj?“ Bacila sam papir na momka. Nije ni pokušao da ga uhvati.

„Znate šta?“ Krenuo je ka vratima. „Idem ja sad...“

„Odlično! I ti si verovatno guzica! Znaš kako znam? *Tako što ste svi vi guzice.*“

Momak se tužno nasmešio Džastin. „Hvala vam.“ Otvorio je vrata i zastao pre no što će izaći. „Pretpostavljam da si ti Bili?“

Kad nisam odgovorila, odmahnuo je glavom. „U redu. Bilo mi je drago. Usput ja sam Kolbi Lenon, novi vlasnik ovog lokala, to jest poslovnog prostora koji iznajmljujete.“

Poglavlje 2

Kolbi

Holden je došao ranom zorom da popravi sudoperu koja je procurela u kuhinji. Mogao sam to da obavim i sam ali znao je koliko mi je važan vikend – jedini dani koje mogu da provedem sa svojom ćerkom Sejlør. Holden nije bio samo običan domar. Sada je postao i suvlasnik zgrade, zajedno sa mnom i sa dvojicom drugih naših dobrih prijatelja. Kao muzičar od karijere, Holden nije tehnički gledano imao stalan posao, tako da se bavio popravkama u zgradi kad nije na turneji. Odrastao je pomažući ocu koji je bio građevinar, tako da je Holden manje više znao sve da popravi. Bavio se raznim čudnim poslovima pre no što je postao domar za stalno.

Sejlør je sedela pored mene za stolom i crtala dok sam ja pio prvu jutarnju kafu i gledao kako se Holden rve sa sudoperom. Izronio je da udahne vazduh i pogledao papir na kojem je moja ćerka crtala.

„Da li je to ona upravo nacrtala ono što mislim da je nacrtala?“, upitao je.

Pogledao sam i video da je moja ćerka od tri godine naškrabala nešto što liči na penis sa očima... i pipcima.

„Šta ti je to, Sejlør?“ upitao sam.

„To si ti, tata“, obznanila je.

„Da, suština je pogođena.“ Holden se nasmejao.

Sejlør je volela da crta, volela je likovnost u celini. Čak i u ovom ranom uzrastu to je bilo očigledno. Njena ljubav prema umetnosti jedan je od razloga što sam želeo da je obradujem tetovažom u njenu čast. Taj plan katastrofalno je propao. *Što me je podsetilo...*

Okrenuo sam se ka Holdenu. „Šta znaš o devojci koja iznajmljuje lokal za tetovažu u prizemlju? Kako se beše zove? Bili?“

„Niste se upoznali?“

Odmahnuo sam glavom. „Oh, jesmo, i te kako.“

„Šta se desilo?“

Preneo sam Holdenu kraću verziju onoga čemu sam sinoć bio svedok – odnosno onoga što sam uspeo da dešifrujem iz cirkusa kojem sam prisustvovao.

„Sranje. Ne mogu da joj zamerim što je odlepila zbog tog momka. Bili su sjajna kombinacija. Za haos.“

Nasmejao sam se. „A još kad se nađeš u njihovoj unakrsnoj vatri...“

„Ali, kažem ti...“ Uperio je francuskim ključem u mene. „Ta devojka je stvarno vredna pažnje. Definitivno si je zatekao u najgorem trenutku.“

„Da, ali trebalo bi da se prema mušterijama ponaša pristojno čak i kad joj je loš dan.“

„Kako je reagovala kad si joj rekao da si vlasnik zgrade?“

„Bila ja šokirana, taman toliko da se ne izvini. Osim toga tako brzo sam se izgubio da nije imala priliku da još nešto kaže.“

„Hoću da idem na kurs mame!“, Sejlør nas je prekinula.

„Kurs mame“ bio je *Mama i ja* kurs na koji sam je vodio jednom nedeljno. Bio sam tamo jedini muški učesnik, ali srećom primili su me raširenih ruku, uprkos činjenici da nije bilo *mame* u našoj priči. Sejlør je sad već bila dovoljno velika da zna da je čudno što joj mama nije tu, a opet i dovoljno mala da je to ne uznemiruje. Znao sam da je samo pitanje vremena

kada će se i to desiti, ali zasad ja sam joj bio dovoljan. „*Tata mi je mama*“, govorila je. Strepeo sam od dana kada će početi da me roštilja pitanjima zašto mama nije želela da bude deo njenog života. Do tada, biću zahvalan što se ne raspituje previše. Prihvatila je moje osnovno objašnjenje: „Tvoja mama ne može da bude sa tobom. Mora da reši neke stvari u životu koje nemaju veze sa nama.“

Pogledao sam svoj telefon. „Imamo još vremena. Moramo prvo da se umijemo. Imaš fil od krofne svud po licu. Nije ni čudo što voliš ujka Holdena. Uvek ti donosi ta sranja puna šećera.“

Slegnuo je ramenima. „Znam da voli krofne. Ne mogu to da joj uskratim.“

„Da, ali ne moraš da ih donosiš svaki put kad dođeš. Trudim se da joj usadim zdrave navike.“

„Oh, zdrave kao naše?“ Podsmehnuo se. „Zar se ne sećaš onih svakodnevnih trka do prodavnice na čošku po bombone? Čudno jedno što još uvek imamo zube.“

Sejlor nas je obasjala velikim osmehom, pokazujući zubiće. Već sam se spremao za onaj dan kad će početi da ispadaju. Znao sam da neću umeti da se nosim s njenim odrastanjem.

Holden je potapšao moju ćerkicu po glavi. „Ako ujka Holden uspe da se probije do velike muzičke scene, kupiće pekaru koja pravi samo krofne i daće joj tvoje ime.“

Ustao sam i odneo šolju za kafu do sudopere. „Moramo da počnemo da se spremamo. Ostaćeš ovde dok smo napolju?“

„Da, trebaće mi neko vreme da popravim ovo.“

„U redu, nemoj da se ubiješ od posla. Nije strašno ni ako budeš morao sutra da dođeš. To je samo slavinna.“

„Izludeće me ako ne otkrijem gde curi.“

„Pa, bolje tebe nego mene.“ Nasmejao sam se.

* * *

Petnaest minuta kasnili smo na kurs „Mame i ćerke Menhetna“. Pola glava okrenulo se ka nama kad smo ušli, ali izrazi lica

bili su prijateljski. Sve žene tu ponašale su se prema meni kao prema ravnopravnoj roditeljki. Ako izuzmemo činjenicu da bi povremeno flertovale sa mnom. Čak i one udate.

„Hej, Kolbi“, jedna od njih doviknula je s drugog kraja prostorije.

Nasmešio sam se Lari Nikolson, samohranoj majci iz krda. Razvela se od muža a delili su starateljstvo nad ćerkom Medi. Lara je često predlagala da dogovorimo sastanak da se deca igraju. Imao sam utisak da bi, u stvari, volela da se poigra sa mnom, uzevši u obzir koliko insistira. Nisam imao volje za to, mada, moram priznati, u poslednje vreme nisam imao volje ni za šta. Izlazio sam povremeno sa devojkama, ali postao sam probirljiviji otkako sam otac. Svakako nisam želeo da mi s ćerkom bude žena koja nije izuzetna. A uzevši u obzir da je Sejlør došla na svet neplaniranom trudnoćom, sad sam se paranoično plašio ponavljanja istorije.

Tema ovonedelnog kursa bila je „dan doterivanja“, postavljene su tezgice za devojčice – na jednoj su mogle da naprave frizuru, da im se kosa umota u punđu princeze, na drugoj su mogle da isprobavaju haljine, a na trećoj da lakiraju nokte. Bila je to sjajna prilika da se Sejlør druži s decom van vrtića. I bio sam zahvalan što postoji lepo, klimatizovano mesto na koje mogu da je odvedem. U gradu je bilo vrelo u poslednje vreme tako da na dečijem igralištu nije moglo dugo da se ostane.

Mnoge majke su takođe dale da im se srede nokti. Moja ćerka je to primetila i najavila: „I moj tata će nalakirati nokte!“

„Ne, dušo, nije to za mene.“

„Dodi ovamo, Kolbi. Ja ću te srediti“, kazala je Amanda Maknili zavodljivim glasom. I Amanda je bila samohrana majka.

Videvši da ne mogu da se izvučem, prišao sam i seo ispred nje. „Koju boju da uzmem?“, upitao sam ćerku.

„Ružičastu!“

Pogledao sam Amandu i nasmešio sam se. „Pa, kad sam već tu mogu da idem do kraja, zar ne?“

Sejlor je izabrala najdrečaviju fluorescentnu boju a Amanda je protresla bočicu. Dok mi je lakirala nokte, gledao sam nasmešeno lice svog deteta. Pratila je pažljivo ceo proces. Nije bilo toga što ne bih učinio za nju. Ovo je bio dokaz.

* * *

Dok smo se peške vraćali kući primetio sam da nam se približava griva duge, crne kose koja je vijorila na letnjem povetarcu. Bila je to Bili, besna tatu umetnica. Išla je ka svojoj radnji iz suprotnog pravca. *Prokletstvo*. Izgleda da me je sinoć njeno nečuveno ponašanje u toj meri omelo da nisam ni primetio koliko je lepa. Malenog stasa, niska čak i na najvišim štiklama koje je sad nosila. Crna kosa u jakom kontrastu sa porcelanski belim tenom. A imala je i čitav rukav tetovaža.

Usta su joj se izvila u osmeh kad me je videla. Iako sam ubrzo shvatio da osmeh nije namenjen meni. „Koga to imamo ovde?“, upitala je kad je stala ispred nas.

„Ovo je moja ćerka Sejlor. Sejlor ovo je Bili, fina dama koja ima studio za tetovaže.“

Bili je kleknula. „Tvoj tata misli da sam luda i to s dobrim razlogom, ali kunem se, stvarno sam fina.“ Namestila je krag-nicu na Sejlorinoj haljini. „Koliko godina imaš?“

Moja ćerka je podigla tri prstića. „Tri. Skoro četiri.“

„Tri godine! Ti si već velika devojčica.“

„Vidi moje nokte, Bili!“

„Tako su lepi!“ Bili je pokazala ruke. „I ja imam plave nokte.“

Pridružio sam im se u pokazivanju. „A moji su ružičasti.“

Bili je razrogačila oči. „Da, jesu.“ Nasmejala se. „To je baš lepo, gospodine Stanodavče.“

„Ne moraš da mi persiraš. Zovi me Kolbi.“

Klimnula je glavom. „Kolbi.“

Bio sam siguran da me je etiketirala kao užtogljenog đokicu nakon onoga što se desilo sinoć. Ti ružičasti nokti možda će mi zaraditi poene iz opuštenosti.

Ustala je. „Vidi... htela bih da se izvinim zbog sinoćne nepristojnosti. Imala sam stvarno teško veče.“

„Da, sve sam čuo.“

„To sam i mislila.“

Kad je oborila pogled, pogled mi je nakratko pao na njene grudi. Bilo je teško ne pogledati pošto je nosila korset iz kojeg su bujale dve mlečnobeke kugle igrajući žmurke – crni korset ispod crveno-crne košulje zavrnutih rukava.

Moja ćerka je dodirнула ruku Bili, prateći tetovažu koja je nestajala pod rukavima.

„Opčinjena je bodi-artom“, objasnio sam. Potapšao sam Sejlora po leđima. „Da li bi volela da tata jednog dana uradi tetovažu?“

Klimnula je glavom, ne skidajući pogled s Bili.

„Hteo bih da je iznenadim.“ Namignuo sam. „Ali kao što već znaš, taj plan se izjalovio.“

„I hvala bogu što je tako“, frknula je. „Gde ti je bila pamet? Mislim, možda bih ti dozvolila da istetoviraš ružu da ti se ćerka nekim slučajem zove Rouz. U suprotnom je to jedno. Ne bih ti nikad istetovirala nešto toliko dosadno.“ Bili je pogledala Sejlora. „Da li bi volela da izabereš tetovažu za tatu?“

Sejlora je poskočila. „Da!“

„Hoćeš da svratiš načas do radnje?“

Stavio sam ruku na Sejlora rame. „Ne bih da se namećemo.“

Pogledi su nam se sreli. „Prvi klijent dolazi mi tek u četiri.“

Ćerka je donela odluku u moje ime kad je uzela Bili za ruku. Krenule su zajedno ka radnji. Iskoristio sam priliku da se divim mojoj lepoj podstanarki koja je bila privlačna pozadi koliko i sprema. Nosila je crne helanke od nekog sjajnog materijala koje nisu mnogo toga ostavljale mašti. Nije ni čudo što je kod nje u radnji uvek gužva.

Zvonce se oglasilo kad je otvorila vrata.

„Obično deci nije dozvoljen pristup iz bezbednosnih razloga“, objasnila je Bili. „Ali dogodi se nema mušterija na kojima radim, sve je u redu.“

Počeo sam se po bradi. „Ah... toga se nisam setio. Drago mi je što nisam obećao Sejlora da će moći da gleda kad se budem tetovirao.“

„Da, mnogi saloni koji rade po zakonu imaju to pravilo.“ Otišla je do police, izvukla veliku crnu fasciklu sa plastificiranim stranicama i dala je Sejlora. „Ima mnogo lepih primera ovde. Pogledaj i reci mi da li bi volela da tvoj tata ima neku od tih tetovaža. A mogu da mu napravim i nešto sasvim novo.“ Nasmešila se.

Sejlora je sela i stavila fasciklu u krilo. „Leptiri!“, uzviknula je moja ćerka nakon što je okrenula nekoliko prvih stranica.

Nisu to bili samo leptiri, već leptiri isprepletani sa drugim stvarima koje nisam mogao do kraja da razaznam. Nijedan od primera nije bio jednostavan ili kako bi to Bili rekla *opšte mesto*.

Obrlio sam Sejlora dok je okretala stranice. „Zadivljujuće, zar ne?“

Klimnula je glavom i nastavila žudno da prelistava.

„Da li bi volela nešto za grickanje, Sejlora?“, upitala je Bili.

Sejlora je klimnula glavom, ne dižući pogled sa fascikle.

„Voliš li zlatne ribice?“

Sejlora se ozarila. „Njam-njam! Zlatne ribice!“

„Obožava zlatne ribice.“ Namršio sam se. „Ali zašto ih ti voliš?“

Bili je slegnula ramenima. „Male su, lako ih ubaciš u usta i ne ostaju mrvice po radnji. Odgovaraju mi. Znaš šta još volim? Volim sokove u kartonskom pakovanju. Ekološki su prihvatljiviji od plastičnih flaša.“ Nasmešila se. „Hoćeš sokić, Sejlora?“

Moja ćerka klimnula je glavom. „Da!“

„Da i šta još?“, upitao sam.

„Da, *molim*“, pojasnila je Sejlora.

„Opa, zlatne ribice i sok, Bili. Podseti me da donesem mini-pice sledeći put kad svratim“, zadirkivao sam je.

Bili se nasmejala i otišla da donese grickalice mojoj ćerki. Opet mi se pogled prilepio za zategnutu i okruglu zadnjicu te lepe žene. *Predivna je, jebote.*

Vratila se s pakovanjem zlatnih ribica i malim sokom od jabuke. Otvorila je i jedno i drugo i stavila na stočić pored moje ćerke, koja je konačno napravila pauzu u listanju da bi uživala u grickalicama.

„To je stvarno lepo od tebe. Hvala“, rekao sam.

„Bilo mi je zadovoljstvo.“ Bili je sela preko puta mene.

„Slušaj...“, kazao sam tihim glasom. „Izвинi, ako sam ostavio loš utisak sinoć, razmećući se vlasništvom lokala...“

„Nisam to tako shvatila. Hoću reći, ti si mi gazda, pa...“
Uzdahnula je. „Trebalo bi da se ja izvinim što sam odbila da pružim uslugu mušteriji koja je strpljivo čekala, pa bio on gazda ili bilo ko drugi. Ono što si sinoć video nije odraz onoga kako obično vodim posao.“

Klimnuo sam glavom. „Ne brini zbog toga. Imala si svako pravo da budeš ljuta.“ Zastao sam. „Ako smem da pitam, kako je do toga došlo?“

„Misliš pored činjenice da je seronja?“ Istog trenu pokrila je dlanom usta i pogledala Sejlora koja ništa od toga nije registrovala. „Izвинi, zaboravila sam se.“

„Nije strašno. Udubila se u tvoje radove i grickalice.“

Odmahnula je glavom. „Nisam očekivala da će se dogoditi nešto nalik onom sinoć. Jedina uteha mi je da sam uložila svega nekoliko meseci u tu vezu, što smatram blagoslovom.“

Klimnuo sam glavom. „Drago mi je da to čujem, ali u stvari me zanima kako si uspela sve to da organizuješ?“

„Ostavio je telefon i videla sam obaveštenje *Tindera*. To je bio povod da malo bolje pogledam šta ima u telefonu. Znala sam šifru. A kad sam shvatila šta radi, odlučila sam da mu ugovorim sastanak sa svim ženama s kojima je bio u komunikaciji. Ostalo znaš.“

„To je potez epskih razmera.“

„Hvala.“ Ponosno se nasmešila. „To i ja mislim.“

„Potrebno je mnogo snage da se izvede tako nešto kad je čovek povređen.“

„Mislim da mi je povređenost dala snage.“

Klimnuo sam glavom. „Da, razumem.“

Bili me je zadivila. Ne samo da je bila izuzetno talentovana, već je uz to bila i jaka i čvrsta – sa daškom ludila. Svakim trenom sve više me je zanimala. Pogledao sam je u oči u jednom trenutku, ali to se prekinulo kad je ustala da donese salvetu Sejlora.

Vratila se na svoje mesto prekoputa mene. „Stanuješ u zgradi, ili si samo vlasnik lokala?“

„Stanujem gore, da.“

„I jesi li jedini vlasnik, ili...“

„Ne“, odmahnuo sam glavom. „Holdena već znaš, zar ne?“

„Muzičar povlaka domar? Da. Dobar je.“

„On je suvlasnik, zajedno sa još dvojicom naših prijatelja.“

Oči su joj se raširile. „Znači vas četvorica zajedno ste vlasnici zgrade?“

„Da, to jest, kompanija koju smo osnovali je vlasnik zgrade. Jedan od momaka, Oven, radi sa nekretninama, on je ugovorio posao. A tu je i Brajden.“

„Mora da imate mnogo poverenja jedni u druge kad ste zajedno ušli u sve to.“

„Da, to su jedini ljudi u koje stvarno imam poverenja.“

„Znači sinoć si se popeo gore i ispričao ženi da je u prizemlju ludača koja drži radnju za tetoviranje?“

Oh. Zbog Sejlora su svi pretpostavljali da sam oženjen. „Nemam ženu.“

„Oh.“ Bili su se usne razdvojile. „Razveden?“

„Ne, Sejlora mama nikad nije bila u priči.“ Glas mi je prešao u šapat. „Nije želela da se bavi detetom.“

Boja je nestala s njenog lica. „Shvatam.“

Ustao sam i dao joj znak da pođe sa mnom na drugi kraj prostorije, dalje od Sejlora.

„Trudnoća je bila... u najmanju ruku, iznenađenje“, promrmljao sam, gledajući kroz prozor. „To nikako nisam očekivao. Ta žena i ja nismo se baš najbolje poznavali. Ali Sejlora je ono najbolje što mi se u životu dogodilo.“

Bili je pogledala moju ćerku. „Veoma je lepa.“

Ti takođe, došlo mi je da kažem. A tako je i bilo, imala je jedinstvenu lepotu. Iako je nosila mnogo šminke, nekako sam znao da je još lepša bez nje.

„Mora da nije lako sam podizati dete“, rekla je.

„Da, nikad pre nisam držao bebu u rukama.“

„Ludo“. Bili me je pogledala kao da očekuje da sve to detaljnije objasnim. Ali nije bio trenutak za to. Nisam želeo da me Sejlør čuje.

Izgubio sam se u Bilinim očima na nekoliko trenutaka. Bile su dubokosmeđe, boje zrna kafe. Onda je Sejlør posrkala ostatak soka od jabuke i izvukla me iz transa.

„Da li si izabrala nešto?“, upitala je Bili kad smo se vratili do nje.

„Ovaj!“ Pokazala je na najkičastijeg jednoroga sa dugom.

Bili je prsla u smeh. „Pa, biće mi zadovoljstvo da mu to istetoviram, ako se tvoj tata s tim složi.“

„Moraću malo da razmislim. Uvek sam govorio da bih sve uradio za svoju ćerku.“ Zamahao sam prstima sa ružičastim noktima. „Ali taj ludi jednorog mogao bi da bude prvi izuzetak od tog pravila.“

„Pa, ako se predomisliš, samo reci. Ili ako poželiš nešto drugo.“ Namignula je. „Pod uslovom da nije ruža.“

Klimnuo sam glavom. „Treba mi još vremena. Sinoć sam naučio da sa tako važnim odlukama ne treba žuriti.“

„Definitivno se slažem.“ Nasmejala se.

Nije bilo povoda da još ostanemo, a nisam hteo da nas Bili izbaci, zato sam se okrenuo i potapšao Sejlør po leđima. „Kaži hvala, Sejlør. Moramo da idemo.“

„Hvala!“ Moje ćerka je zagrlila Bili.

Bili je zažmurila dok ju je dete grlilo. „Molim i drugi put, lepotice. Dođi što pre opet da me posetiš. Uvek imam zlatne ribice i sokove.“

Otpratila nas je do vrata.

Pre no što smo otišli, okrenuo sam se još jednom. „Hej, Bili?“
„Da?“

„Onaj tvoj bivši je pravi idiot.“

Obrazi su joj porumeneli. Možda zbog toga što sam to glasno rekao. Ili možda jer sam još jednom krišom pogledao dojke koje su bujala iz njenog korseta.

Poglavlje 3

Kolbi

U utorak, na povratku iz kancelarije, usporio sam na trotoaru kod salona za tetovažu, nadajući se da ću ugledati vlasnicu – inače sada poznatu kao ženu koja me proganja u snovima poslednjih nekoliko noći. Bilo je to zajebano. Retko sam sanjao – odnosno retko kad bih zapamtio šta sam sanjao – a već tri noći zaredom ponavljao se isti san. Nalazio sam se u Bilinoj radnji, ležao u stolici za tetoviranje dok ona urezuje crno-belu sliku mosta na mom desnom pektoralnom mišiću. Bio bi to sasvim nedužan san da se tu zaustavio, ali naravno nije. Na pola tetovaže, pritisnula je pedalu na podu i spustila naslon stolice. Onda se nagnula i lizala naviše duž mojih mišića stomaka... I uvek se san završavao isto: Bili na stolici s nogama na mojim ramenima dok je žestoko krešem.

Ljupko, zar ne? Žena je bila ljubazna prema mojoj ćerki, a joj na dobrotu uzvraćam erotskom fantazijom koja se ponavlja i nakon toga jutarnjim davanjem oduška sebi. Kad pomislim na to osećam se kao kesa za đubre, i zato, iako sam želeo da svratim i da provedem nekoliko minuta sa Bili, nisam to zaslužio.

Odlučio sam da odluku prepustim sudbini. Ako se desi da je vidim kroz prozor svratiću, ako ne, neću. Nažalost, sreća nije bila na mojoj strani večeras. Video sam samo recepcionistkinju. Oh, šta da se radi, verovatno je tako i bolje. Bili je upravo prošla kroz težak raskid, što bi značilo da nije pravi trenutak – ne kažem da bi izašla sa mnom čak i da je trenutak savršen.

Prošao sam njena vrata, nastavio do glavnog ulaza i krenuo pravo prema liftu. Kad su se vrata otvorila, izašao je moj drugar Oven.

„Hej“; rekao sam. Pozdravili smo se kratkim zagrljajem. „Šta ima novo? Dugo te nisam video.“

„Da, bio sam stvarno zauzet. Moja sekretarica je otišla na porodiljsko bolovanje, a jedan od agenata dao je otkaz bez najave, tako da imam posla preko glave.“

Pogledao sam šta to Oven drži u ruci i nacerio se. „Kutija s alatom? Je l' ti to ideš na kostimiranu zabavu? Pošto znam da nemaš blagog pojma kako se koristi ono što je unutra, druže.“

„Izeš mi gaće, guzice. Nisam nesposoban. Samo ne volim da prljam ruke.“

Nasmejao sam se. „Da, čuo sam da ti se manikirka nasekira kad dobiješ žuljeve.“

Šalio sam se, naravno, iako je istina da Oven stvarno redovno odlazi na manikir. Od nas četvorice on je jedini zvao majstore da poprave sranja po kući.

„Ozbiljno“, dodao sam, „gde si krenuo s tim alatom?“

„Holdenu su u poslednji čas javili da imaju tezgju. Nije hteo da propusti tu priliku jer će neki veliki budža iz muzičke industrije biti tamo. Zamolio me je da ga na par dana zamenim u domarskim poslovima. Veruj mi, pokušao sam da odbijem, ali bio očajan. A ti bi sad mogao kao dobar prijatelj da me zameniš...“

Podario sam mu kez. „Ne mogu, čeka me ćerka gore.“

„Ma, hajde. Nećeš se dugo zadržati. Ujka Oven može da je odvede na sladoled dok se ti baviš popravkama?“

„Zašto vi kreteni stalno želite da moje dete kljukate šećerom?“

Oven je frknuo. „Kako drugačije da navedemo devojke da nas zavole.“

Nasmejao sam se, ušao u lift i pritisnuo dugme. „Ti si idiot. Uživaj u zavlačenju ruke u ve-ce šolju ili u neko drugo sranje koje te čeka.“

„Da, uživacu u popravljanju klima-uređaja. Isto toliko bih uživao i da me satima bode iglom. Mogao bih i da se istetoviram.“

Vrata lifta počela su da se zatvaraju, no naćulio sam uši na pominjanje tetoviranja. Zaustavio sam vrata. „Erkondišn ne radi u studiju za tetovažu?“

„Vlasnica me je malopre zvala.“

Vidi, vidi. Možda sudbina ipak ima neki plan za mene. „Kad bolje razmislim, ti ne znaš da popraviš klima-uređaj. Idem ja to da pogledam. Dadilja je sa Sejlora u parku. Vратиće se otprilike za sat vremena. Saćekaj ih gore u stanu da se dete ne uznemiri što me nema.“

„Zezaš me?“

Izašao sam iz lifta i uzeo mu kutiju s alatom iz ruke. „Duguješ mi uslugu.“

„Dogovoreno. Hvala ti. Ako imam ćitav sat slobodno, otrćacu do kancelarije da uzmem dokumenta koja mi trebaju za jutru. Ali vратиću se pre no što Sejlora i dadilja dođu iz parka.“

„U redu, samo nemoj da te nema.“

„Hvala ti još jednom, družе.“

Osećao sam se pomalo grešno. Ali ne toliko da priznam da bih prihvatio svaki izgovor da odem do Bili i definitivno nedovoljno posrnulo da bih odbio da traćim Ovenu protivuslugu jednog dana.

* * *

„Hej“, javio sam se recepcionistkinji. „Došao sam da vidim šta je sa klimom.“

Zaškiljila je ka meni. „Zar ti nisi onaj momak od pre neko veće? Što je upao usred *Tinder* drame?“

„Taj sam.“ Nasmešio sam se i pružio ruku. „Kolbi Lenon, jedan od vlasnika zgrade. Sami se bavimo popravkama, kad god je to moguće.“

Nasmešila se dok smo se rukovali. „Džastin Ruso. Ako si došao da popraviš klimu, Bili će te, ovoga puta, srdačnije dočekati. Erkondišn duva samo vreo vazduh. Tamo ima više od trideset stepeni.“

„Videću šta mogu da uradim. Gde je sirota sprava?“

„Pozadi u studiju. Bili je tamo.“

Uputio sam se tamo previše radostan što ću popravljati prokleti klima-uređaj. Ali uzbuđenje je brzo isparilo kad sam otvorio vrata studija i zatekao Bili kako leži na stolici za tetoviranje dok joj neki ogromni istetovirani dasa masira ramena. Nosila je ono što sam počeo da smatram njenom uobičajenom radnom uniformom – korset, ali ovoga puta bez ičega drugog.

Pošto me nisu čuli imao sam utisak da prekidam intiman trenutak, zato sam se nakašljao pre no što sam ušao. Veliki momak je podigao bradu, ali nije skidao ruke sa Bili. „Izvolite, mogu li da vam pomognem?“

„Da, ovaj, došao sam da pogledam klimu.“

Bili se uspravila u stolici. Od velikog osmeha koji joj se javio, osećao sam se malčice bolje u vezi s onim na šta sam naleteo.

„Hej, šta ima novo, veliki tatice?“ Namignula je.

Jebote. Kurac mi se trznuo. Da li zbog onoga što je rekla, njenog glasa ili zbog toga što je namignula? Možda i zbog jednog i drugog i trećeg. Pokušao sam da ostanem smiren, podigao sam bradu. „Hej, kako si?“

Okrenula se ka istetoviranom momku. „Ovo je novi gazda o kojem sam ti pričala – onaj što je hteo da mu se istetovira ruža. Dik ovo je Kolbi, Kolbi ovo je Dik.“

Bili je prebacila noge i skočila sa stolice. Bilo je nemoguće ne приметiti kako su joj sise poskočile u malom korsetu. Danas

je bio u varijanti sa crnom čipkom i zapitao sam se da li nosi odgovarajuće čipkaste gaćice ispod farmerki. Kladim se da je tako. Flannelska marama sad je bila vezana oko struka. Nisam joj mogao zameriti što se razgolitila, ovde je bilo pakleno vruće.

Bili je pokazala glavom ka drugom kraju sobe. „Pođi sa mnom.“

Dao sam sve od sebe da joj ne buljim u dupe dok sam išao za njom, iako to nije bilo nimalo lako. Korset nije dosezao do pojasa tako da je kremasti santimetar kože bio izložen pogledu iznad tesnih farmerki.

Jebote. Šta mi se to dešava kad je ova žena u pitanju? Obično nisam tako pohotno pseto.

Bili je mahnula rukom kad smo stigli do velikog kondenzatora. „Evo inkriminisanog aparata. Nazvala sam ga Kejden pošto je beskoristan i izbacuje podgrejanu promaju.“

Nasmejao sam se. „Nije loše da se zna. A gde je termostat?“

Pokazala je na zid tri metra dalje i zavukla palčeve u petlje za kaiš. „Neću da ti stojim nad glavom dok radiš. Vikni ako ti nešto zatreba.“

„Dobro.“

Nakon što sam pogledao ono najosnovnije u klimi, uverio se da ništa nije smrznuto i da su filteri čisti, otišao samo do termostata. Dok sam odšrafljivao plastičnu ploču, slušao sam razgovor koji su iza mene vodili Bili i Dik.

„To bi ti dobro došlo“, rekao je. „Mislim da bi trebalo to da uradiš. Ignoriši je.“

„Upoznao si Rene. Nju nije lako ignorisati.“

„Znaš u čemu je tvoj problem?“

„Prosvetli me.“

„Ne umeš da prihvatiš pomoć.“

„Tako je.“

Bacio sam pogled ka njima. Veliki momak se namrštio na Bili. „Treba li da te podsećam na besmisleno visoku ratu kredita koji si podigla da bi otvorila atelje.“

„Nema potrebe, dovoljno je što si mi to pomenuo već šesto trideset sedam puta.“

„A od mene bi dobila pozajmicu bez kamate.“

„Nisam želela da se kockam tvojim novcem.“

„Ti si jedna od najtraženijih umetnica u gradu od osam miliona ljudi, a danas je tetoviranje u trendu kod ljudi iz svih društvenih slojeva i kategorija. Tu ne bi bilo rizika.“

Bili je slegnula ramenima. „Kako god, nema ničeg lošeg u tome da čovek bude nezavisan i samostalan.“

„Slažem se, a takođe nema ničeg lošeg u tome da čovek povremeno prihvati pomoć ljudi koji ga vole.“

„Razmisliću o tome. A sad mi još malo izmasiraj ramena.“

Nakon toga izgubio sam volju da dalje slušam, verovatno jer me je izluđivalo što je neki kreten pipa, tako da sam morao u potpunosti da ih potisnem. Dvadeset minuta kasnije, bio sam siguran da sam pronašao razlog otkazivanja erkondišna. Dve stare, žute žice u termostatu praktično su bile u fronclama i nisu više bile spojene. Nadao sam se da će brza zamena i povezivanje žica rešiti problem. Srećom u kutiji sa alatom našao sam kalem bakarnih žica. Nakon što sam skinuo gumeno kućište, zaključio sam da bi trebalo da kažem Bili kako stoje stvari.

Drugi momak upravo je ušao u radnju. Prišao je Bili, obujmio joj obraze i posadio joj veliki poljubac na usne. Vilica mi je pala. Ali onda je otišao do Dika pa i njega poljubio u usta. Takođe je protrljao Diku rame. „Jesi li spreman? Hoćemo li da krenemo? Neću više da plaćam prekovremeno za čuvanje psa jer ti na poslu ostaješ da ogovaraš kao kučka.“

Dik je zakolutao očima. „Pa, to košta samo deset dolara.“

Momak je stavio ruke na kukove. „To je deset dolara koje bih mogao da dodam štednji za botoks.“

Bili se nasmejala. „Laku noć, momci.“ Doviknula je ka lobiju. „Džastin, i ti slobodno idi kući! Pazi kad budeš izlazila, dušo.“

„Hoću.“

Dva muškarca još malo su se sporečkavali dok su izlazili iz radnje. Bili ih je gledala s osmehom pre no što se okrenula

ka meni. „Kakva je situacija, tatice? Da li si sredio Kejdena? U stvari, možda bi nam trebalo novo ime za taj aparat. Jer je Kejden nepopravljiv.“

Nasmešio sam se i pokazao žice. „Mislim da sam otkrio u čemu je problem. Neću to znati zasigurno dok ne povežem termosta, ali ovo ne izgleda dobro.“

„U redu, zgodni daso. Jer ako se uskoro ne popravi, mogla bih da sluštim farmerke i da naokolo šetam samo u donjem vešu. Pantalone mi se lepe za noge.“ Zamahala je rukom, hladeci se. „Ne mogu da podnesem vrućinu.“

„Kad bolje razmislim, možda klima i ne mora da se popravi.“ Nasmešio sam se. „Treba li ti pomoć s tim pantalonama.“

Nasmejala se. „Opasna sam kad mi je vrućina. A pre neko veće nije mi bilo čak ni toplo. Tako da bi možda ipak želeo da obaviš popravku.“

Raspoloženje mi se definitivno popravilo nakon što sam saznao da Dik nije zainteresovan za Bili. Pošto smo sad ostali sami, pošla je za mnom pozadi i sela na pod pored moje kutije s alatom.

„I šta radiš po ceo dan, gospodine Gazdo? Nosiš odelo. Baviš li se nekretninama kao stalnim poslom?“

Počeo sam da uvrćem nove žice da bi ih povezao sa starim. „Ne, ja sam arhitekta.“

„Stvarno?“

„Da.“

„Mislim da nikad nisam upoznala nekog ko se bavi arhitekturom.“

Nacerio sam se. „Uzbudljivo je kao što možeš da zamisliš.“

Bili se nasmejala. „Definitivno više od toga.“

Nakon što je prva žica bila povezana, počeo sam da uvrćem drugu, ali kad sam dodirnuo krajeve, zavarničili su i malo me je prodrimala struja. Onda su se sva svetla ugasila. „Sranje“, zajecao sam. „Napravio sam kuršlus.“

Nije bilo prozora u tom delu studija, zavladao je mrkli mrak. Nisam mogao da vidim Bili.

„Mogu li nekako da pomognem?“, upitala je.

„Ne, samo sedi tu. Mislim da imam baterijsku lampu u kutiji s alatom.“ Klečeći sam posegao rukom ka mestu na kojem je trebalo da bude alat.

„Hm...“, javio se njen glas u mraku. „To nije baterijska lamp. To je moja sisa.“

„Sranje. Izvini. Žao mi je.“

Nasmejala se. „Zašto li mi se čini da ti uopšte nije žao?“

„Da li mi to neko pripisuje svoje fantazije?“ Zadirkirao sam je. „Znaš, krivac obično požuri drugog da optuži.“

„Znači meni nije žao što si me opipao?“

„Vidi, potpuno te razumem“, nastavio sam. „Ja sam zgodan, a ti imaš potrebe. Ne kritikujem, ne osuđujem. Ako hoćeš, uradiću to ponovo – za tvoje dobro, naravno.“

„Mislim da ti je kuršlus stigao i do mozga, gospodine Gazdo.“

„Dama se nije mnogo bunila, čini mi se.“

Bili se nasmejala. „Da li ti to citiraš Hamleta da bi se opravdao?“

Konačno sam izvadio baterijsku lampu i digao je do brade da osvetlim lice. „Vodio sam Sejlora da gleda Šekspira u parku pre mesec dana. Oboje smo zaspali na travi. Možda je to jedna od rečenica koje sam čuo.“

„Imam sveće u ostavi“, rekla je Bili, ustavši. „Hajde sa mnom da mi osvetliš put.“

Pratio sam je sa baterijskom lampom dok je uzimala sveće i raspoređivala ih po studiju. Kad je i poslednju zapalila, nisam mogao da ne primetim koliko je lepa na tom, blagom, toplom, mekom svetlu. Ne znam kad sam se pretvorio u sekicu, ali poželeo sam da je izvedem na romantičnu večeru u najgorem obliku, sve sa svećama.

Zatekla me je kako zurim u nju i ispitivački me pogledala. „Šta je sad?“

„Ništa“, odmahnuo sam glavom. „Gde je tabla s osiguračima.“

„U kupatilu. Ne pitaj me zašto su je tamo stavili.“

Kad sam otvorio tablu, iznenadio sam se što vidim prave osigurače. Uspeo sam da vratim svetla u delu gde je recepcija,